

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. március 6.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

ISTEN KÖNYÖRÜLETE

Lekció: 2 Sámuel 21,1-14

Alapige: 2 Sámuel 21,1-14

Dávid idejében egyszer éhínség volt három egymás után következő évben. Megkérdezte Dávid emiatt az URat, és az ÚR ezt mondta: Saulért és az ő vérszopó háza népéért van ez, mivel megölte a gibeóniakat. Hívatta tehát a király a gibeóniakat, és beszélt velük. A gibeóniak pedig nem az Izráel fiai közül valók voltak, hanem az emóriak maradékából, akikkel Izráel fiai esküvel kötöttek szövetséget. De Saul mégis kereste az alkalmat, hogy kiirthassa őket Izráel Dávid tehát megkérdezte a gibeóniakat: Mit tegyek értetek, és mivel engeszteljelek meg titeket, hogy áldjátok az ÚR örökségét? Ezt válaszolták neki a gibeóniak: Nem kívánunk sem ezüstöt, sem aranyat Saultól és az ő házától, és nem kell nekünk, hogy valakit megöljenek Izráelben. Dávid ezt felelte: Amit mondotok, megteszem nektek. Ekkor azt mondták a királynak: Annak az embernek, aki pusztított minket, és gonosz tervet forralt ellenünk, hogy megsemmisüljünk, és ne maradjunk fenn Izráel egész területén, annak a maradékaik közül adj át nekünk hét embert, hogy fölakasszuk őket az ÚR előtt Saulnak, az ÚR választottjának Gibeájában. A király azt felelte: Átadom őket. A király azonban megkímélte Mefibósetet, Jónátán fiát, aki Saul fia volt, azért az ÚR előtt esküvel megerősített szövetségért, amelyet Dávid és Jónátán, Saul fia nevében kötött. De elvette a király Ricpának, Ajjá leányának két fiát, akiket az Saulnak szült: Armónit és Mefibósetet, továbbá Saul leányának, Míkalnak öt fiát, akiket a mehólai Barzillaj fiának, Adriélnek szült. A gibeóniak kezébe adta azokat, akik fölakasztot-

ták őket a hegyen, az ÚR előtt. Ezek heten tehát egyszerre pusztultak el. Az aratás első napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölték meg őket. Ricpá, Ajjá leánya fogott egy zsákruhát és rájuk terítette a kősziklán, az aratás kezdetétől addig, amíg eső nem esett rájuk az égből. Nem engedte, hogy égi madarak szálljanak rájuk nappal, sem hogy mezei vad jöjjön rájuk éjszaka. Amikor megmondták Dávidnak, amit Ricpá, Ajjá leánya, Saul másodfelesége cselekedett, Dávid elment, és elhozatta Saul és Jónátán holt testét a jábés-gileádiaktól, ők ugyanis ellopták azokat Bétseán utcájáról, ahol a filiszteusok fölakasztották őket, amikor megverték Saul Gilbóa hegyén. Elhozták onnan Saulnak és fiának, Jónátánnak a tetemét, és összeszedték azoknak a tetemeit is, akiket fölakasztottak. És eltemették Saulnak és fiának, Jónátánnak a tetemét Benjámin földjén, Célában. Apjának, Kísnek a sírjába temették. Amikor mindent megtettek, amit a király parancsolt, kiengesztelődött Isten az ország iránt.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, Urunk, hogy amikor személyes hitvallásképpen, bűnbánatképpen megvallhatjuk szabadításodat, kegyelmedet, amire szükségünk van, micsoda kiváltság, hogy tudhatjuk teljes bizonyossággal: az Úr Jézusban jelentetted ki kegyelmedet, igazságodat. Ugyanakkor bátoríthatunk másokat. Most is énekelhettük, hogy: Izrael, vesd Istenbe reménységedet. Köszönjük, Urunk, hogy nemcsak személyesen nekünk, hanem rajtunk keresztül másoknak is reménységet jelentesz. Akkor is, amikor talán nem tudnak még benned bízni. Köszönjük, hogy képviselhetünk téged. Azt a kiváltságot is, hogy másokért imádkozhatunk.

Hisszük, Urunk, hogy van reménység Ukrajnában is a kárpátaljai magyaroknak, magyar testvéreinknek. Köszönjük, Urunk, hogyha a te akaratod szerint ott nem lesz háború. Olyan megoldást adsz politikailag, társadalmi rendben, ami a magyarok számára is a legnagyobb áldás lehet. De addig is kérünk, amíg a te megoldásodat adod, adj nekik is vezetést, békességet, reménységet.

Kérünk, hogy a mi népünknek itt Magyarországon is hadd lehessen reménysége. Megvalljuk, Urunk, hogy ezért bűnbánattal kell megállnunk mint nép is. Látod, hogy mennyire hamis a mi nemzetünk. Bocsáss meg, kérünk, minden káromlást és minden gonoszságot. Kérünk arra, hogy a te hívő népedként legyünk a helyünkön, amikor imádkozunk népünkért.

Urunk add, hogy az istentisztelet lehessen ma is elsősorban azért örömteli számunkra, mert itt vagy. Amikor szólsz hozzánk, szeretnénk megérteni szavad. Kérünk, a te bátorításodat, vigasztalásodat, ha kell, intésedet add nekünk Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Néha olyan események történnek egy országban, amikor Isten gyermekének, Isten szolgájának is keresni kell az Úr akaratát, mit szeretne, hogy tegyen, vagy mi miatt történnek az országban azok a dolgok, amik történnek. Dávid király történetéről olvasva eszembe jutott, hogy noha teljesen más formában, de ma is igaz ez. Ha csak arra gondolunk, hogy Ukrajnában a kárpátaljai magyaroknak milyen nehéz élethelyzetet jelentett az, ami ott történik, zajlik. Még itt az ifjúsági csendesdélutánunkon is imádkoztunk az ottani magyarokért, mert akkor még a hírek olyanok voltak, amik sokkal veszedelmesebbnek tűntek, mint ami mostanában hallik a híradásokból. Az jutott eszembe, hogy vajon az ottani lelkipásztorok mit tennének, hogyha esetleg őket is behívnák, mert háború lesz. S a gyülekezeti tagok közül a férfiak, meg a fiatalok átmenekülhetnek hazánkba és itt védelem alatt lennének, de vajon a lelkipásztor mit tenne egy ilyen helyzetben. Néha tényleg nagyon nehéz életkérdések elé kerül Isten embere az Úr szolgájaként, és olyankor különösen fontos, hogy valóban az Úr akaratát keresse és kövesse.

Dávid mostani élettörténetének a részletében az ragadott meg nagyon, hogy végül is az egész történet hihetetlen elszomorító igazságokat ír le, hiszen ott van az éhínség, amiről megtudjuk, hogy Isten ítélete, haragja miatt van, kivégeznek hét férfit Saul utódai közül, mert az apjuk, illetve nagyapjuk súlyosan vétett korábban. Ott van ez az egyik anyuka, aki a holttesteket, amiket felakasztottak, vagy felfeszítettek – így is mondhatnánk – a fára, ő védi, hogy a madarak és az állatok ne ehessék. Rettenetes kifejezések tehát, de ott van Dávid személye is, és ennek a történetrészletnek a végén ez a hihetetlenül bátorító kijelentés, hogy Isten kiengesztelődött az ország iránt. Valami az Úr haragja és ítélete miatt történt, de a végén mégis ott található, hogy Isten kiengesztelődött az ország iránt. Az újfordítású Bibliában úgy van ez a kifejezés, hogy „Isten megkönyörült az országon”.

Hogyan mutatkozott meg Istennek ez a könyörülete, tehát hogyan ment végbe, és mindebben Dávid hogyan vett részt? Tulajdonképpen Dávidnak egy-egy cselekedetét emelem majd ki: Dávid keresi az Urat, kérdezi az Urat – így van a kifejezésben –; a második ez lesz, hogy Dávid keresi az Úr megoldását ebben a nagyon nehéz helyzetben; harmadik pedig az lesz, amikor Dávid parancsa az Úr könyörületének a megvalósulását jelenti. Dávid tehát keresi az Urat, keresi az Úr megoldását, aztán pedig mint király döntéseket hoz, parancsol, ami az Úr könyörületét, kiengesztelődését munkálja.

A Károli biblia így kezdődik: „Lőn pedig nagy éhség Dávidnak idejében három egész esztendeig egymás után.” A héber bibliában ez a kifejezés, hogy *történt pedig, lőn pedig* azért fontos így, minden egyes történetrész-

let elején, mert jelzi, hogy tényleg fontos történésről van szó. Erről már beszéltünk korábban. Azért akarom csupán kiemelni, hogy itt a 21. résztől kezdődő szakaszokban Sámuel 2. könyvében Dávid korának, életének egy-egy olyan mozzanatát említi a Szentírás, amik korábban nem jöttek elő és Dávid egész életkorában jellemzők voltak. Például ez az esemény azután történt, amikor Méfíbósettel már kegyelmesen bánt, irgalmasan Dávid – ez a 9. részben volt előttünk –, és mindenképpen Dávid királyságának nem a végén, hanem valamikor az elején vagy a közepén lehetett. Ez azért fontos, mert, emlékszünk, Dávid az Úr áldásában élt. Az Úr áldása pedig az ország áldásában is meglátszódott. Ezért amikor Isten ószövetségi népe idejében tapasztalt éhínség bekövetkezett – mondjuk – egy évben, akkor még nem feltétlenül gondoltak arra, hogy itt valami szomorú dolog lenne a háttérben, mert ha nem volt mit enni talán egy évben, az még időjárási okokkal is magyarázható volt. De hogyha három esztendő alatt megállás nélkül folyamatosan nem esik az eső és ezért éheznek az Isten népe, Dávid is elgondolkozott, hogy akkor most miről van szó.

Itt olvassuk ezt a kifejezést: „és megkeresé Dávid az Urat”. Megkérdezte, ez is lehet a jelentése, de nekem azért kedves ez a kifejezés, hogy megkereste Dávid az Urat, hiszen tudjuk, hogy Dávid kereste az Urat korábban is, ez nem kérdés. Itt most erre az élethelyzetre nézve kereste meg az Urat. Amit itt Dávid tesz, az önmagában is azért beszédes, mert ha emlékszünk, a gibeóniakkal való egész probléma azért történhetett, mert Józsuéék idejében Józsué és Izrael népe akkori vezetői nem kérdeztek és nem keresték az Úr tanácsát. Józsué könyve 9. részében olvashatjuk ezt a bibliai történetet. Tehát amit itt Dávid tesz – azon túl, hogy hívó királyként, az Úr szolgájaként van előttünk, aki keresi az Úr útját, akaratát –, pontosan az ellenkezőjét teszi annak, amit Józsuéék tettek. A gibeóniak becsapták őket – emlékszünk – és csak azért csaphatták be őket, mert Józsué meg a többi vezető csak a láthatókra nézett, arra, mit láttak és amit mutattak előttük. Dávidról meg azt olvassuk, hogy ő tisztában volt a láthatókkal – éhínség és nagyon szörnyű helyzet már három esztendeje –, de ő a láthatatlanra is akar figyelni.

S amit ki kell itt emelni, hogy ezt a kifejezést használja a szentíró: az Urat. Nincs mellette semmi más, tehát hogy az Úr akaratát, tanácsát, hanem csak az Úr személye van előttünk. Ez önmagában hirdeti, hogy Dávid számára most is az a legfontosabb, hogy hol van az Úr ebben az egész helyzetben. Ismerve Dávidot, tudjuk, hogy volt, amikor ő is nagyon sokat, nagyon súlyosan vétkezett, most azonban a folytatásból megtudtuk, hogy nem ő vétkezett, hanem mint kiderül számára, valaki más. De azt megtudja Dávid, hogy Isten haragja és nagyon súlyos ítélete miatt van az éhség.

A történetet olvasva, nem tudom, volt-e kérdés a testvérekben is, ahogy bennem, hogy most hogy van ez, hogy Saul vétkezett és Dávid idejében van az ítélet. Mert ez olyan furcsa. Ráadásul az is olyan furcsa és túl szigorúnak tűnhet, hogy Saulnak hét utódját is ki kell végezni. Noha tudjuk, hogy a hét a teljesség száma, de akkor is ez nagyon súlyos. Miért nem lehetett – mondjuk – csak az egyik fiát vagy unokáját? És egyáltalán furcsa Isten haragjáról és ítéletéről akkor olvasni a bibliában, amikor itt mindenképpen úgy látjuk, hogy Dávid a helyén van, a király, az Úr szolgája végzi a maga Istentől kapott feladatát, és ilyenkor nem annak kellene inkább lenni, hogy az Úr áldása van, mert hiszen az Isten népe királya áldás a nép számára.

S ha belegondolunk, manapság is az a helyzet, hogy nem szívesen halanak az emberek az Isten haragjáról meg ítéletéről. Úgy tapasztalom, hogy akár még a bibliaórákon is, amikor beszélgetünk esetleg Isten haragjáról, mert arról szól az igei történet, azért rögtön oda akarjuk tenni, hogy: igen, de hát az Isten szeretet is, meg hát ott van az Úr Jézus és az Isten szeretete... Úgy önmagában az Isten haragja és ítélete, az olyan kellemetlen igazság. Egy ilyen helyzetben, hogy Saul vétkezett és Dávid idejében bünteti Isten a népet, az egész országot, ez kifejezetten olyan fájónak érezhető lenne számunkra.

Csak hogy éppen ez a történet is jelzi, hogy ne kérjük számon Istent az azt, amit ő tesz, hiszen ő az Úr, és ő mindig igazságosan cselekszik. Lehet, hogy néha nem érti őt még a népe sem, de egy biztos, hogy akkor lehet kérdezni. Meg lehet keresni akkor is az Urat, amikor esetleg a haragja ítéletének a következményei nehezek, és nem értjük, hogy mi miért történik, ahogy Dávid tette: keressük az Urat. Noha azt is el kell mondani, hogy Isten haragja és ítélete az ószövetségi időben más formában valósult meg, mint az újszövetségiben, hiszen az Úr Jézus mindent beteljesített. Ma is van szó Isten haragjáról és ítéletéről, de az újszövetségi időszak rendje az Úr Jézus váltságműve beteljesedése miatt azért más, mint ami az ószövetségi idő. Ami viszont mindenképpen fontos itt, ahogy Dávid tette: keressük az Urat.

Meghallva az Úr válaszát, Dávidban rögtön összeállt az az üdvtörténeti kép, amit én most röviden elmondok. Józsué és az izraeli vezető emberek vétkeztek, nem kérdezték, nem keresték az Úr tanácsát, ezért szövetséget kötöttek egy olyan néppel, akiket abban az időben ki kellett volna végezniük. Nagyon beszédes ez a kifejezés itt, hogy emóriak. Gondoljunk egy másik üdvtörténeti eseményre: még Ábrahámnak mondta Isten, hogy majd akkor tér be a te utódaidnak a nemzedéke erre a földre, az ígért földjére, amikor az emóriak gonoszsága betelik. Mózes 1. könyve 15. része. A gibeóniaknak tehát, mint emóriak, betelt a gonoszságuk, nekik is pusztul-

ni kellett volna az Isten haragja és ítélete miatt, de mivel Józsué és a vezetők vétkeztek és nem keresték az Urat, nem pusztultak el, hanem pontosan az ellenkezője történt. Életben maradhattak, és nemcsak hogy életben maradhattak, hanem esküvel megígérték nekik Izrael vezetői Józsué irányításával, hogy véd- és dacszövetséget kötnek: ha megtámadnak benneteket, mi megvédünk. Végül is szolgálói lettek az Úr munkájának az izraeliek között, de soha nem voltak Izrael népéhez tartozók ilyen értelemben, ők az emóriak voltak.

Életben maradásuk miatt viszont Saul gonoszul vétkezhetett ellenük. Törvénytelenül – hiszen az esküvés órá is vonatkozott –, és istentelenül. Noha azt olvassuk, hogy az Izrael népe iránti buzgóságból, de törvénytelenül ki akarta őket irtani. Emlékszünk, hogy Saul igen sok gonoszságot elkövetett, ez is az egyik volt. Az érdekes, hogy Saul nem tudta kiirtani őket, pedig szerette volna. Életben maradtak jónéhányan. Jött Dávid uralma, Dávid királysága, és ekkor következett be egyszer csak az isteni ítélet, az éhínség most már harmadik esztendeje. Isten haragja Dávid idején sújtott le.

Itt akarom felolvasni a Józsué könyve 9. részében a vezetőknek a szavait, amit a népnek mondtak, amikor a nép felháborodott, hogy hogyhogya nem irthatjuk ki a gibeóniakat, hiszen ez a kötelességünk. „De nem bánták őket Izrael fiai, mivelhogy megesküdtek nekik a gyülekezet főemberei az Úrra, Izrael Istenére, és zúgolódék az egész gyülekezet a főemberek ellen. Mondának azért mind a főemberek az egész gyülekezetnek: Mi megesküdtünk nekik az Úrra, Izrael Istenére, most hát nem bánthatjuk őket. Ezt cselekedjük velük, hogy életben hagyjuk őket, és így nem lesz harag ellenünk az esküvésért, amellyel megesküdtünk nekik.”

Nem lesz harag ellenünk. Mivel Saul vétkezett, ezért az Úr haragja Izrael népe ellen lett, ezért lett az éhínség, nem esett az eső. Dávid az ószövetségi isteni törvények, történések rendjét komolyan veszi, elfogadja, nem keresi a kibúvót, nem mondja, hogy hát nem az én időmben történt, nem én vétkeztem, miért az én időmben van a bántás, a harag, hanem vállalja a felelősséget, hiszen tudja, hogy én is Isten népe közé tartozom. S valamit tenni kell, hogy ettől a haragtól megmeneküljünk.

Itt beszédes nekem a folytatásban, hogy mikor megkereste az Urat és megtudta az Úrtól, hogy ez az egész miért történt, akkor Dávid elkezdi keresni a megoldást mint király. Nem arról van tehát szó, hogy ha az Úr haragszik és ítél, akkor kész, vége mindennek. Keressük a megoldást. S fontos, hogy a megoldást is a bibliai, az ő számára is létező bibliai kijelentés fényében kereste. Amikor kiderült, hogy Saul miatt van ez az egész, illetve azt halljuk az Úr szavából, hogy Saul háza véres, vérszopó – ezt a nagyon durva kifejezést használja itt az írás –, a lényeg, hogy Saul bűne mi-

att, Saul házanépéhez vér tapad. Az ószövetségi rendben, az ószövetségi törvény fényében vérontás nélkül nem lehet bűnbocsánat. Saul pedig már halott, ezért valakinek meg kell halni vagy valakiknek meg kell halni Saul háznépéből.

A gibeóniak, amikor Dávid kérdezi, és először választ adnak, éppen erre utalnak, hogy itt nem Izraelből valakinek kell meghalni, nem olyan dolgról van szó, amit meg lehetne valamilyen módon váltságdíjjal oldani, vagy el lehetne valami váltságdíjjal intézni, hanem Dávid másodszori kérdésére kimondják: Saul utódai közül hét férfit adj át nekünk, akiket – és most figyeljünk –, akiket felakasztunk az Úr előtt. Ez a felakasztás az Úr előtt az ószövetségi törvény szerint azt jelentette, hogy kivégezték őket és utána elrettentésül felakasztották a fára. Ez a *felakasztani* kifejezés – majd a végén fontos lesz – hasonló lehet, mint a keresztfeszítés, amikor az Úr Jézust keresztre feszítik. Valószínű itt egyébként ezeket a férfiakat felakasztották, de Jézus esetében ez a keresztre feszítést jelentette majd. De a lényeg, ezt mondják, az Úr előtt akasztjuk fel őket.

Az is kifejező, hogy Saulnak, az Úr választottjának a Gibeájában. Jelzik a gibeóniak, ők nagyon jól tudják, hogy Saul az Úr választottja volt, de az Úr választott királyaként hogy viselkedett velünk, és ezért lehet az ítélet. Ezért az Úr választottja súlyos vétke, bűne miatt az Úr előtt kell az ő utódai közül végrehajtani az ítéletet. A történet leírja, hogy hogyan hajtották végre. Mint említettem, Dávid számára, a megoldás keresésében, ott volt a Szentírás kijelentése, amit Saul nem vett komolyan, ezért tette amit tett. Dávid viszont tudta, hogy amit a gibeóniak kérnek, az biblikus. Nagyon súlyos a bűn, Isten ítélete van, vérontás nélkül nincs bocsánat, és a Szentírásban benne van, hogy amikor kivégeznek valakit, egy gonosztevőt, akkor akasszák föl, hogy elrettentő példa legyen.

A Mózes 5. könyve 21. részében olvassuk azt is, hogy: de éjszakára már ne maradjon akasztottan a fán, mert átkozott minden, aki fán függ. „Ne maradjon éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon, mert átkozott Isten előtt, aki fán függ. És meg ne fertőztesse azt a földet, amelyet az Úr, a te Istened ad neked örökségül.” Itt azonban nem csupán egy gonosztevőről van szó, hanem a Saul átkos bűne miatt az isteni átkot hordozó hét kivégzett emberről, akiknek az elrettentő példája nem csak egy napig tart. Ebben az esetben, ahogy a történetben látjuk, akkor lehet vége ennek az elrettentő ítéletnek, ítélet végrehajtásnak, hogyha Isten jelzi, hogy elfogadta az ítéletet, ha Isten kiengesztelődik. És ennek az lehet egyedül a jele – ahogy itt olvastuk –, amikor elkezd esni az eső.

Az is olyan kifejező volt a történetben, amikor ezt olvashattuk, hogy az eső rájuk esett. Tehát nemcsak esett az eső, ezt írja a történet, azaz Isten most már a haragját, az ítéletét elvette, hanem a szentíró ki akarja

emelni, hogy ez az eső, ami ott hullott Izraelben, nemcsak azt mutatja, hogy most már nem ítél Isten, a haragja elmúlt, hanem érinti azokat, akikre, vagy akik miatt elmúlhatott. Tehát az eső rájuk esett.

S Isten ítéletének a végrehajtása abban is látszik, hogy nem temethették el a holttesteket, a holttestek temetlensége is érzékeltette, hogy az nagyon súlyos ítélet. Mivel Ricpá megvédte a holttesteket, ezeket a tetemeiket a madaraktól meg a vadállatoktól, ezért maradhattak meg. Ha ezt nem tette volna, akkor ott valószínű több napon át függve más lett volna a helyzet. De a tetemek, a holttesteknek a léte is azt mutatja itt, hogy nem az ítélet lesz a végső szó. Isten könyörületének a jele lesz majd az, hogy eltemetik őket.

Ricpá tehát az anyai szeretet, meg a család iránt érzett hűség, lojalitás miatt is vigyáz a tetemekre. És kiemeli a szentíró, hogy Dávid ezt akkor tudta meg, amikor jelentették neki mindezt, már amikor az eső elkezdett esni. Dávid tehát kereste a megoldást, végre is hajtotta, illetve engedte, hogy végrehajtsák a gibeóniak, és utána a történetben nincs jelen, hanem ott van ez az anyuka, édesanya. De aztán a történet mégsem ott fejeződik be, hogy végrehajtatott az ítélet, az eső rájuk esett. S nem is itt olvassuk „és az Úr kiengesztelődött”. Hozzáteszi a szentíró, hogy jelentik Dávidnak, hogy mit tett Ricpá, és utána rögtön ezt, hogy Dávid azonnal fölkel és elmegy Saul és Jonatán tetemeiért, holttesteikért, amelyekről a Sámuel 1. könyve utolsó részeiben olvasunk, amelyek Jábes Gileádban nyugodtak.

Dávid tehát keresve a megoldást, az Úr megoldását, akkor ő végrehajtja a bibliai kijelentés fényében, mint király elrendeli mindezt, de ennek a történetnek az üzenete nem ér véget Dávid számára sem itt, hogy ő meghozza azt a döntést, amit királyként meg kell hoznia – engedek az Úr szavának –, és akkor végrehajtatik az ítélet a bűnösön, és hogyha az Úr úgy látja, hogy elfogadja ezt, akkor megkönyörül az országon. Előtte még más is történik és abban Dávid nagyon aktív megint. Engem ez ragadott meg nagyon a történetben, hogy nem arról van szó, hogy Isten megítélte, jogosan megítélte a súlyos bűnnek az ítéletét, végrehajtotta és a történet lezárulhat, hanem azt olvassuk, hogy a történet azzal zárul, amikor Isten szolgálja, Dávid nem ítéletet hajt végre, hanem a megítélteken a tiszteletet, a tisztességet vagy végtisztességet – mondhatnánk ezt is – és a könyörületet hajtja végre.

Nekünk természetes, hogy a halottakat eltemetik. De hadd mondjam, hogy ebben az esetben az ítélet súlya az volt, hogy nem volt szabad eltemetni. Ott függtek elrettentő például a holttestek. De mivel Ricpá védte őket, ezért volt lehetőség eltemetni. És milyen érdekes, hogy Saul miatt volt az egész, és Dávid mit tesz: elmegy Saul és a fia, Jonatán tetemeiért, hogy abban a földben nyugodhasson a testük, ahol a családi sír van. S ez a tör-

ténet itt zárul majd le. És ez a könyörületnek, a tiszteletnek, a lojalitásnak, a hűségnek a kifejezése. Saul vétkezett, miatta volt az ítélet, miatta pusztultak el az utódai, Isten igazsága végrehajtatott, az Úr ítélte, de az Úr ítéletének nem itt volt vége, hanem az Úr könyörülete jelent meg a legvégén. Isten ítéletében a könyörület és az irgalom.

Isten könyörülete és irgalma Dávid cselekedetén keresztül. Ezért olvastuk így a végén, a 14. versben, hogy amikor mindent megtettek, amit a király parancsolt, akkor engesztelődött ki Isten az ország iránt. Mindent megtettek, amit a király parancsolt, Isten megkönyörült az országon. Újra hadd mondjam: tehát nem az, hogy az Úr mindent végrehajtott, amit a törvényben leírt és Dávid ennek engedett, hanem itt továbblépett Isten is, hogy a Dávid könyörülő szeretetén keresztül, amit végtisztességképpen végrehajtottak a holttesteken, Isten könyörülete kiáradt az egész országra. Az, hogy Méfibósetnek megkegyelmezett Dávid, szintén azt mutatja és igazolja, hogy Dávid maximálisan az Isten törvényét akarta követni. És mivel ő megesküdött Jonatánnak, a barátjának, hogy nem bántja az utódait, az ő utódait, ezért is könyörült meg Méfibóseten. Mert akár őt magát is kivégeztethette volna vagy az ő utódait. De Dávid ezt nem tette, hallottuk.

A történet végének a hangsúlya miatt viszont mégis itt akarom befejezni, hogy ezeknek a holttesteknek az eltemetése – de ezt még jobb így mondani –, ezeknek az embereknek az eltemetése azt hirdeti, hogy Isten könyörülő Isten. Eszembe jutott, hogy amikor József tetemeit Józsué idejében eltemetik, akkor teljesedik be az az ígérete Istennek, hogy ez a föld Ábrahám utódaié lesz. S emlékszünk, József, amikor készül meghalni, megeskette testvéreit, hogy ha majd az utódaik bemennek az ígért földjére, akkor vigyék az én tetemeimet is magatokkal. Mózes a kivonuláskor ezt teszi is, viszik József tetemeit. És aztán a Józsué könyvében olvassuk ott a végén, hogy a József tetemeit is elhelyezik abba a sírba, ami aztán a családi sír lesz, mert Isten megáldotta az országot.

Itt pedig egy ilyen ítéletes témájú bibliai történetben a végén azt látjuk, hogy Saul, a gonosz Saul, a megítélt Saul, fia, Jonatán, illetve ez a hét sauli utód el lesz temetve. Végrehajtják a végtisztességet, ott vannak a családi sírban, és azt olvassuk, hogy Isten könyörül az országon. Tehát ez a temetés is az ország számára jelezte az áldást és a könyörületet. Vagy imameghallgatás – ez a szó jelentése még –, könyörület, imameghallgatás. Biztos, hogy imádkoztak sokan akkor is, hogy az éhség múltjon el, legyen eső. Elmúlt az éhség, lett eső, de Isten könyörülete áradt ki az egész országra.

Isten kegyelme az, hogy az Úr Jézus halála és feltámadás óta más rend uralkodik az isteni rendelkezésekben, törvényekben. Saul és Dávid idejében, az ószövetségi időben ilyen módon is végre kellett hajtani az Isten

ítéletét. Mert az Úr Jézus megítélésére mutat előre a ilyen történet is. Az Úr Jézusnak nem kellett keresnie az Isten akaratát – még személyesebben –, az Atya akaratát, hogy most akkor miért is van nehézség. Ő nagyon jól tudta, hogy miért kell jönnie neki is. Hiszen az ítélet, az isteni harag, az ítélet, az ott van. Noha Jézus is a Gecsemáné kertben azt azért az Atyával beszélte meg, hogy akkor kinek az akarata valósuljon meg, illetve, hogy az Atya akarata valósuljon meg, ilyen értelemben Jézus is kereste az Atyát, az Atya közelségét ott a legvégén, de Jézus nagyon jól tudta, hogy mit kell végrehajtani azért, ami megoldás lesz az Isten haragja és ítéletével szemben.

Dávid itt parancsot adott, és Isten Dávidnak ebben a szolgálatában, engedelmisségében mutatta ki, hogy milyen, amikor ő megkönyörül. Jézus nem parancsot adott, hanem Jézus parancsot teljesített. Dávid parancsolt, Jézus elvégzett mindent. Ezt a párhuzamot mindenképp szeretném aláhúzni, hogy az Úr Jézus olyan király, aki nem másoknak mondja, hogy mit tegyenek, és akkor majd az Isten akarata teljesül, hanem ő maga teszi.

S Testvérek, mi ezt nagyon jól tudjuk a bibliából, az Újszövetségből, de talán éppen a Saul utódai történetének a szörnyű igazságai jelzik és érzékeltetik, hogy milyen durva lehetett az Úr Jézus felakasztása, így az ószövetségi történet szavaival. Felakasztották, azaz keresztre feszítették Jézust is. Az Úr Jézus keresztre feszítése ennek a hét embernek a kivégzésénél és megítélésénél is szörnyűbb volt, hiszen a Galata levél 3. részének 13. verse ezt mondja: „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától átokká lévén érettünk, mert meg van írva: átkozott minden, aki fán függ.” Átokká lett érettünk. Átkozott minden, aki fán függ. Vagy a 2 Korinthus 5. része vége: „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” Bűnné tette értünk. Itt van megelőzőleg arról szó: „Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak, íme újjá lett minden. Mindez pedig az Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot nem tulajdonítva nekik az ő bűneiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét, Krisztusért járva tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk, Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.”

Olvassa egy bibliát nem ismerő ezt a számunkra is olyan szörnyűséges történetet – Sámuel 2. könyve 21. része elejét –, és találkozhat a magyarázatra nézve az Úr Jézussal, akiben Isten megbékéltette magát. Itt Isten megbékélése, kiengesztelődése, könyörülete úgy valósul meg, hogy Dávid a helyén volt. Az Úr Jézus esetében pedig egyszer s mindenkorra ez megtörtént. Ezért van az, testvérek, hogy a biblia összes olyan nagyon elszomorítónak és nagyon ítéletesnek, a haragvó Istenről beszélő igéjének

a fényében nekünk mindig látnunk kell az Úr Jézust. Van szó az Isten haragjáról és ítéletéről, de az Jézusban látszik. És aki nem fogadja el az Úr Jézust, az találkozik majd a haragvó, ítélő Istennel. A haragvó és ítélő Jézussal. De ez a történet azért is íratott le, hogy lássuk meg, hogy Isten hogyan könyörül, hogyan viszi végbe a megváltást, a szabadítást. A bűnösök feletti ítélete Istennek csak Jézuson keresztül nem hajtatik végre, mert Jézuson hajtotta végre.

Még két példa. Amikor nemzeti katasztrófa van, amikor érthetetlen tragédiák vannak egy ország, egy nemzet életében, akkor is Jézusra kell nézni. Látni azt, hogy Isten hogyan ítél. Hogyan ítél Isten. És aztán lehet, hogy megérti Isten népe, hogy miért van az országunkban, a népünk életében katasztrófa, tragédia, de akkor is a helyén lehet, mert Jézusra mutat. A Libenzelli misszió egyik misszionáriusa mondta, hogy a fukusimai katasztrófa után az ő missziói munkája hosszú heteken át azt jelentette, hogy Németországból érkezett fiatalokkal segítettek az eltakarításban. Ők elmentek olyan helyre is, ahova mások nem mertek elmenni, féltek az atomerőmű sugárveszélyétől. Nem volt sugárveszély, csak mások féltek odamenni. Ők ott takarítottak rettenetes körülmények között, mert ezzel élték meg a hitüket, ő ezzel élte meg a misszionáriusi szolgálatát. Akkor ott nem beszélt, hanem végezte a munkáját, mert katasztrófa volt abban az országban, ahol ő misszionárius.

A másik gondolat pedig: ma is vannak vezetők, királyok, feljebbvalók, és amikor ilyen vezetőkért imádkozunk Isten népeként, akkor is Jézusra nézzünk. Egy vezető lehet áldás vagy átok egy nép számára. De testvérek, ha Jézusra nézünk, mindegy, hogy milyen a vezető, Isten népe mindig a helyén van és imádkozik nyugodtan azért, hogy az Úr adjon áldást, de ahogy Kálvin is elmondta, őszinte bűnbánattal imádkozzunk, hogyha azt tapasztaljuk, hogy mintha nem áldás lenne egy vezető életén keresztül a népen, az országon.

Ez a történet azt hirdeti, hogy Isten népe akkor is láthatja Isten könyörülő szeretetét, amikor nagy baj van, nagy tragédia talán, de mivel Isten Jézusban győzött, legyőzte a bűnt, legyőzte a bűn következményét, ezért Isten népe, amíg a földön él, ezt a könyörülő, kegyelmes, Jézusban önmagát megbékéltető, önmagát kiengesztelő Istent hirdetheti a legnagyobb bűnösnek is.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus maga is a feltámadása után az ószövetségi ígéretekre mutatva hirdette meg, milyen szabadítót, megtartót adtál nekünk. Bocsásd meg, kérünk, amikor mi is csak a láthatókra néztünk esetleg, nehézségek és bajok idején. Könyörülj raj-

ISTEN KÖNYÖRÜLETE

tunk, kérünk, hogy Dávidhoz hasonlóan keressük az Urat. És kérünk téged, hogy így tudjuk azt az Urat képviselni, aki haragvó és ítélő, de aki Jézusért könyörülő. Áldunk, Urunk, hogy mi ismerhetünk téged ilyennek.

Köszönjük, hogy még mindig van idő a hozzád térésre. Köszönjük azt, Urunk, hogy nem kell elkárhoznunk soha, mert az Úr Jézust ítélte helyettünk és érettünk a Golgotán. És kérünk arra, Urunk, hogy ezt az örömhírt merjük és akarjuk hirdetni, képviselni. Hálásak vagyunk, hogy annakidején Dávid is olyan egyszerűen a helyén volt, és így tudta a te isteni megoldásodat képviselni. Könyörülj rajtunk, hogy a magunk helyén hadd tudjunk mi is mások számára is megoldást jelenteni, hogy megismerjenek téged, a kegyelmes és könyörületes Istent.

Hisszük, Urunk, hogy a mi országunk számára, népünk számára is kegyelmedet és könyörületedet akarod adni. Segíts, hogy hittel imádkozzunk ezért most a választásokra készülve is, de folyamatosan akaratod szerint. Urunk, hisszük, hogy a te könyörületedet kérhetjük valóban Ukrajnára, kárpátaljai magyarokra. Kérünk téged, segíts nekik hordozni ennek az időszaknak minden nehézségét. És akik a tieid ott, hadd tudjanak hűséggel bizonyosságot tenni rólad, kérünk. Segítsd meg a lelkipásztorokat is, hogy úgy hirdessék az igét, hogy vigasztalás és bátorítás lehessen a magyaroknak.

Kérünk Urunk, hogy könyörülő szereteteddel vedd körül a beteg testvéreinket. Akik kórházakban vannak közülük, támogasd őket. Műtét előtt vagy műtét után levőket is kegyelmeddel erősítsd.

Kérünk Urunk, hogy a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg most Jézus érdeméért.

Ámen.